

til at sørge for sig selv saa vidt muligt, det er dette, som socialøkonomisk har kunnet bære vort Folk gennem onde og gode Tider, saa at vi har været i Stand til at yde 60 Mill. Kr. til de allerfattigste uden Fattighjælps Virkninger. Folk har været opdraget til ikke alene at skulle hjælpe sig selv, men ogsaa gøre, hvad hver især kan, for at vort Samfund kan have det saa godt som muligt. Det er dette Princip, vi er ved at forlade nu. Man kan nægte det, om man vil, og sige: Vi opretholder det, men Sandheden er den, at vi her er inde paa, at Offentligheden skal sørge for os fra Vuggen til Graven. Saaledes ser jeg paa det, og det har jeg ikke villet undlade at bemærke ved denne Lejlighed. Jeg tror ikke, dette Forslag vil vække idel Glæde, jeg tror, det vil blive ret mørke Dage, det vil gaa i Møde, og det kan godt være, at den Tanke kan komme op igen, hvis vi ikke økonomisk magter at bære den foreslaaede Ordning, at man saa siger: Saa gaar vi væk fra den historiske Vej, som man siger har gjort det af med Spørgsmaalet: Hjælp til Selvhjælp. Saa vil man maaske, som man har maattet i større Folk end vort, sige: Nu gaar vi tilbage til dette, at Mennesker skal sørge for sig selv ikke alene i de unge Aar, men ogsaa, saa vidt det er muligt, i de gamle. Den sociale og økonomiske Bæreevne, der har været i dette, har ikke spillet Fallit endnu. Det andet tror jeg ikke paa bærer, og er det kun dette Princip, der kan bære, saa kommer vel den Dag, da det bliver sat i Højsædet igen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rode har bedt om Ordet for tredje Gang. Det ærede Medlem kan kun faa Ordet med Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Rode: Den højtærede Indenrigsminister sluttede sin Tale med at rette en Appel til Tingets Medlemmer og Partier om at yde deres Bistand til ved Forhandlingerne i Udvalget at faa dette Forslag gennemført paa en god Maade, og den højtærede Minister kan være fuldt forvissat om, at denne Bistand vil han faa fra vor Side, ikke mindst naar vi har oplevet denne Debat, hvor — bortset fra Ordføreren, som jo ganske vist støttede Forslaget, men dog var paavirket af Kendskabet til, hvilke Talere der vilde komme bagefter — næsten alle Talere af den højtærede Ministers Parti kun har givet Udtryk for Betænkelighed efter Betænkelighed, indtil det kulminerede i den Tale, vi

hørte i dette Øjeblik, som for øvrigt kun var en Gentagelse af en tidligere Tale, men dog var saa karakteristisk, at der er Grund til at dvæle et Øjeblik ved den.

Det ærede Medlem Hr. N. C. Jensens Tale, som jo tilsyneladende antog sig de fattiges Sag og tilsyneladende antog sig de gamles Sag ogsaa, da han forsvarede Tresindstyveaarsalderen fremfor at gaa bort fra den, gik ud paa at lægge alle de Hindringer i Vejen, som det var muligt, for at faa gennemført Forandringen af den nu bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov. Hele hans Tale gik ud paa at opretholde denne med alle de Fejl, der er i den. Den nuværende Alderdomsunderstøttelseslovs store Fejl er hidtil fra alle Sider blevet erkendt at være den, at den modvirker Sparsommeligheden, og medens man saa her søger at gaa over til et Princip, hvorved man fremmer Sparsommeligheden, og siger: Selv om du har sparet noget op, skal du alligevel kunne faa en Rente — vender det ærede Medlem Tanken om og siger: Hvorledes kan man dog sige til den ene: Saa meget skal du have — og til den anden: Men du, som har sparet noget op, skal ikke alene have det samme, men ogsaa Renten af det, du har sparet op! Ja, hvis man ikke erkender, at der i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov er den Fejl, at den modvirker Sparsommelighed og Hjælpssomhed og Arbejdsomhed, saa kan man fremsætte saadanne Bemærkninger, som det ærede Medlem har fremsat, men saa burde det ærede Medlem ogsaa direkte staa op og forsvare den nuværende Alderdomsunderstøttelseslovs Princip, forsvare dette, at man berøver dem, der har sparet noget sammen, Adgang til at faa fuld Understøttelse, berøver dem, der faar Hjælp, Adgang til at faa den fulde Hjælp gennem Aldersrenten og saa fremdeles, i Stedet for paa den Maade ligesom at tage sig de fattiges Sag an. Nej, de fattige ønsker ikke den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov bevaret, som det ærede Medlem tager saa stærkt til Orde for. Den holder dem nemlig nede i en Fattighængighed, som den her foreslaaede Lov, der giver dem en Ret, vil hjælpe dem ud over, og derfor tror jeg, at det ærede Medlem ikke paa nogen Maade skal tro, at han heller blandt de fattigste vil finde Genklang for den Tale, han har holdt her. Genklang vil han finde et andet Sted, det vil han finde hos dem, der frygter for, at denne Lov skal betyde, at der fremdeles fra Samfundets velstaaende Kredse maa ydes gennem Skatterne Bidrag til et saadant For-